

Ursula Burkhardová

Místo abnormálních bytostí v běhu vývoje

Díky studiu anthroposofických spisů se mi mé vlastní vjemy a vjemy ostatních spojovaly jako kameny mozaiky v jeden přehledný obraz. Rudolf Steiner totiž ukazuje vývoj světa s jasností, jaká mi z jiné literatury není známa. Když v myšlenkách chápeme vývoj naší Země, ostatních tvorů - našich souputníků a také náš vlastní vývoj, učíme se to, s čím se setkáváme a co se nás dotýká, začlenit do velkého, objektivního dění. Ozřejmíme si to na příkladu abnormálních elementárních bytostí, které svým prazvláštním bytím probouzejí náš zájem o pravdu, krásu a dobro.

Zabýváme-li se vývojem světa, jak je popisován podle poznatků anthroposofie, dozvídáme se, že vícekrát se vtěluje nejen člověk. Také naše Země již prošla třemi planetárními stavy, aby se ve čtvrtém stala tím, čím je dnes. (Kdo nechce řečené akceptovat jako tvrzení, nechť studuje knihu Rudolfa Steinera *Tajná věda v nástinu* *. Právě v naší době, kdy se mnozí obávají zániku světa, by tato kniha mohla být prospěšná.) Kdo něco ví o vzniku a zániku planetárních stavů, může mluvit jen o přechodu světa a uznává nutnost takovýchto přechodů, neboť beze změny není možný vývoj. Lidé s oblibou mluví

* Rudolf Steiner: *Tajná věda v nástinu*, Fabula, Hranice 2005.
(Pozn. vyd.)

o minulých inkarnacích, o svých osobních životech a smrtích. Avšak kromě onoho osobního „zemří, by ses zrodil“ prožil každý člověk zánik a vznik nejrůznějších kultur a nejrůznějších národů a stejně tak

o spolu se všemi viditelnými a neviditelnými bytostmi přechod světa od prvního až ke čtvrtému planetárnímu stavu.

Ve stavu před naší dnešní Zemí - tento stav se nazývá starý Měsíc - se elementární bytosti ve svém vývoji rozdělily, a to na linii vzestupnou a linii sestupnou. Bytosti, které patří k vzestupné linii, jdou dále s postupujícím vývojem Země, pracují v přírodě, jak je pro Zemi v dnešním stavu přiměřené. Jsou to vyvíjející se bytosti, tak jako my všichni i všechno v nás a v našem okolí, co se řídí zákony vývoje. A žijí vstříc budoucím planetárním stavům, které ještě mají přijít. Jejich cílem je, aby se jednou staly viditelnými. Sestupující elementární bytosti, popisuje Rudolf Steiner, byly ve stavu, který se nazývá starým Měsícem, vnímatelné smysly a v důsledku vlivů působících proti přímočarému vývoji se dostaly na druhou stranu. Tím, že se odchýlily od obecného chodu vývoje, se spolupodílely na tom, že stav starého Měsíce se rozplynul, čímž byl umožněn vznik naší dnešní Země. Snadno by jim tehdy někdo mohl vyčítat, že způsobilý zánik světa. Správnější by však bylo říci, že jim vděčíme za zánik světa a tím za možnost mít naší dnešní Zemi, na níž my všichni můžeme postupovat dále ve svém vývoji. A i když poslušní přírodní duchové, podobně jako urození lidé, pohrdají svými zpustlými příbuznými, způsobují zde tyto bytosti svým zvláštním bytím přece jen něco pozitivního, jak jsme o tom již mluvili.

Rudolf Steiner tyto bytosti, nemající žádný osobitý život, přirovnává ke „hnoji“ („měsíční hnůj“), ke zbytkům starého Měsíce. Na něm prospívají pravda,

krása a dobro. Samy tyto bytosti nevytvářejí nic, avšak jsou prospěšné růstu.

Změny, díky nimž staré pomíjí a nové vzniká, tedy nejsou katastrofami, nýbrž nutností pro pokračující vývoj světa. O novém nebi a nové zemi čteme koneckonců i v bibli. Avšak pro subjektivní pociťování jednotlivce jsou takovéto poznatky bolestivé. Člověk se cítí dobře v koutku světa, který si útulně zařídil. Chtěl by být doma na jednom místě a v jedné kultuře. Ale jako lidé, jako vyvíjející se bytosti můžeme naši skutečnost nalézt jen tehdy, oddáváme-li se myšlenkám a citům přesahujícím osobní přání a tužby. Postupně pak poznáváme, že naším životním cílem nemůže být pouze seberealizace a nalezení sebe sama, ale že jsme tady i se vším, co nás obklopuje, proto, abychom uskutečňovali božský plán světového vývoje.